

Zâna zânelor

Ileana

Cosânzeană din povești,
Crăiasă din curți domnești,
Oare ești din carte scoasă
Sau doar eu te văd frumoasă?
Când încerc să te descriu,
Îți văd părul arămiu
Și ochii cei migdalați,
Din ceru-nstelat furați.
Zâna zânelor, să-mi spui,
Tu frumoasă, eu zurliu,
Ce va fi mâine cu noi?
Fără tine, eu război
O să isc cu acest roi,
Ce se zbate-n preajma ta.
Oare știu că ești a mea?
Te-aș lega, frumoaso bine,
Cu funii din cele fine.
Te-aș lega cu zimți de foc,
Dar mi-e teamă că-ți sufoc ,
Inima ce-i pusă-n tine,
Să mă țină rob pe mine!
Te-aș lega cu ploi, să-ntoarcă,
De la tine orice barcă,
Dar mi-e teamă că te-neci
Și rămân singur pe veci!
Fiindcă fără tine, eu,
Orb voi rătăci prin hău!
Zâna zânelor, frumosă,
Un fior prea greu m-apasă:
Dacă altu-ți face casă,
Ce fac eu bietul de mine,
Că am inima în tine?
O să pot să mai respir,
Când eu doar pe tine știu,
Să te beau și doar cu tine,
Mă hrănesc în nopți? Iubire!
Draga mea năbădăioasă,
Orice-aș face, îmi ești cămașă!
Cum să ies în lume gol?
Sufletul ți-l dau obol
Și-o să-ți leg pe mâna dalbă
Un inel, la gât o salbă,
Prinsă-n dorurile mele,

Ca să nu-mi uiți numele.
Zâna mea, tu-mi ești scriptura,
Așa dragă-mi e făptura
Luminoasă cum nu-i luna!
Dă-mi mătasea pielii tale
Să mă-mbrac și-o sărutare,
De la ușa ta o cheie
și iubirea ta, femeie!

18.06.2018